

Pomažem prirodi

Mnogo sam srećan zato što pomažem prirodi. Prirodi pomažem tako što skupljam flaše i limenke za reciklažu. To ne radim zbog novca nego da bih očuvao svoje okruženje.

Kad ne bih skupljao flaše i limenke za reciklažu, smeće bi se nagomilalo i ne bi bilo života i priroda ne bi opstala. To radim da bih barem malo očuvao svoje naselje. Zato što moje mesto zagađuje i industrija. Kada bih samo mogao celom svetu saopštiti da i oni skupljaju materijal za reciklažu, onda bismo očuvali prirodu i ne bismo se stalno razboLjevali. Ako ne očuvamo prirodu, naša planeta neće opstati. Ja mislim da je priroda nešto najlepše. Neki ljudi su baš nemarni, pa zato zagađuju prirodu. Odlučio sam da sakupljam flaše i limenke kako bi ih sprečio u tome. Mislim da će neko od ljudi pročitati ovaj sastav i složiti se sa mnom. Želim da priroda opstane.

Pisao sam o ovome kako bih podsetio ljude da ne bacaju smeće, jer će nam tako život biti čistiji i lepši.

Aleksandar Kovačević 5/1

Prijateljstvo bez mane

Drugarstvo se neguje i čuva baš u ranom detinjstvu. Mora biti dobar i iskren drug da bi se drugarstvo uzvratilo. Tako sam ja još u vrtiću upoznao svog druga Lazara. Živeli smo u istoj ulici. Ima plavu kosu, plave oči i bio je malo viši mene. Zajedno smo pravili nestašluke, igrali fudbal i klikere. Uvek je bio tu kad sam bolestan i beskrajno srećan. On i ja smo činili dobro i zlo. Preselio sam se u Starčevo, kada sam krenuo u školu. Mog druga se setim dok gledam fotografije.

Slažem se sa ovim izrekom "Čovek koji ima više prijatelja je bogat čovek".

Stefan Andrić 6/3

Kad bi progovorila moja klupa

Kad bi progovorila moja klupa, za kojom sedim u školi, počela bi da vrišti. Skoro svaka klupa u mojoj školi je polomljena i išarana. Tražila bi gips i bolovanje. Još kad bi se javila... Koliko je samo generacija sedelo za njom, pomogla bi i knjiga da napiše. A pošto ima mnogo dece koji su po njoj pisala puškice, možda bi bila i odlična. Da su klupe živa bića, ili da posle svega postanu, izmlatile bi svakog ko joj se približi. Možda bi kafenisala sa stolicama, a tetkice bi imale vajde. Klupa bi postala slavna, a ostale škole bi bile ljubomorne. Ostali profesori bi nas puštali u škole samo jer znaju da u našoj školi postoji klupa koja govori.

Ali nažalost, klupa nije progovorila, iako bi svi to želeli.

Milica Grozdić 7/3

Sećam se...

Čardak je poznat po imenu Deliblatska peščara. Tokom 4. razreda išlo se na šestodnevnu eskurziju na Čardak. Zamolila sam mamu da idem, pa sam je i ubedila. Došao je i taj 18. jun, kada smo otišli. Bila sam uzbuđena kao i moji drugari. Tokom puta samo sam gledala kroz prozor jer mi je taj prizor bio lep. Stigavši na Čardak, krenuli smo ka odmaralištu. Bila su dva

odmarališta, u jednom smo bili mi, a u drugom prvaci iz škole "Miroslav Antić" iz Pančeva. Čim smo se podelili u sobe, ko će gde, raspakovali smo stvari i odmah krenuli u posmatranje prirode. Bila je prelepa, imali smo i igralište ispred odmarališta, tako da nam je bilo fantastično. Ujutru smo ustali rano, obukli se i sa vodičem šetali po šumi. Bilo je mnogo staza, jedna od njih je i "staza zdravlja". Potom smo išli na doručak, a posle u odmaralište. Odmarali smo se, ali ja sam sve vreme mislila koliko još dana ostajemo i koliko još imam vremena da posmatram prelepe pejzaže. Ali uvek bi me neko prekidao. Jednom je došla učiteljica i rekla nam je da izmislimo naziv sobe. U mojoj sobi smo bile: Milica Popović, Danijela Mihajlija, Bojana Kos i ja. Tako da smo izmislile naziv "Zaljubljene lepotice". Došlo je vreme ručku i svi smo otišli u restoran, potom smo pričali, družili se i odlazili u prodavnicu svakih pet minuta. Kako je prolazilo vreme tako se bližilo veče kojim smo se mnogo radovali. Gledali smo televiziju zajedno sa učiteljicama. Sutradan smo upoznali studente iz raznih zemalja. Pričali smo na engleskom. Bio je tu i jedan student koji je voleo da peva, pa smo jedno veče seli ispred odmarališta i pevali razne pesme. Uskoro je učiteljica rekla da uđemo unutra. Baš šteta što nas je prekinula. Svaki dan smo ustajali i išli u šetnju. Jednog jutra smo otišli da vidimo Partizansku bazu. Bilo je to na zemlji, ali je na krovu bilo drveće i dve staze kojima smo mogli da stignemo do ulaza baze. Videli smo i unutrašnjost baze. Čuli smo priču da je jedan vojnik stajao kod puta i kad bi god počeo rat i dolazili protivnici, on bi otišao do baze i javio ostalim vojnicima. Vratili smo se u odmaralište i ljudi koji su nam obezbedili tu eskurziju, namestili su nam i prskalicu. Svaki dan bi smo prskali i stvari bi nam bile mokre. Imali smo i časove plesa koji su bili zanimljivi. Došao je i zadnji dan naše eskurzije koji je u stvari bio i najbolji. Bilo je toga dana i takmičenja u raznim sportovima. Bili su tu i poniji koje smo jahali. Zabavljali smo se dok nismo videli da je kombi stigao. Kofere smo stavili u kombi i krenuli. Na putu ka kući smo svi bili tužni, ali možda ćemo još jednom ići tamo. Stigli smo na stanicu gde su nas čekali roditelji, braća, ili sestre. Stigli smo u Starčevo puni utisaka. Sve smo im ispričali.

Ova eskurzija mi je bila predivna i nikad je neću zaboraviti, a naravno da ću ići opet sa učiteljicom na Čardak, jer je tamo čist vazduh i lepa priroda...

Ana Ognjenović 5/1

PROLEĆE

Stiglo nam je proleće
Veselo i toplo,
Na crvenu lalu već miriše
Nema više snega i ledene kiše.

Raskošnu cvetnu jabuku
Vetar će lagano da njiše,
Igraćemo po polju,
Jer osećam da proleće miriše.

Igor Lapić 5/3

Kad me nastavnik hvali

Napisao Redakcija
nedelja, 07 april 2013 19:44

Kada me nastavnik hvali
i roditelji su mnogo srećni
tada od njih dobijem
poljubac koji je najveći.
Tada dobijem volju da učim
imam volju da čitam
mislim da sutra je kasno
jer tada mi sve bude jasno.
Kad mi je sve jasno
dobiću opet peticu
biće to uspeh pravi
i nastavnik će ponovo da me hvali.

Marijeta Latković 5/3